

Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Emlékezők! Kedves Jelenlévők!

Trianon igazságtalan békediktátuma 100 évvel ezelőtt mély sebet ejtett hazánkon, mely talán soha nem fog begyógyulni. Bár a végleges felépülés nem jöhet el számunkra, de némi gyógyírt jelenthet egy olyan emléktábla avatása ma Aparhanton, mely arra ösztönzi az emlékezőket, hogy megálljanak itt egy kis időre és átgondolják, hogy milyen csodálatos érzés magyarnak lenni. Az elcsatolt területek Erdély, Kárpátalja, Felvidék, Délvidék és Órvidék magyarjai eddig is érezték, tudták, hogy hová tartoznak. Magyarország a magyaroké, határon innen és túl, és az anyaország nem engedi el gyermekeit.

Hála és köszönet jár Sebestyén István fafaragónak azért, hogy megalkotta; Bíró Sándorné Marikának, hogy kezdeményezte és felkarolta az emléktábla állítását. Szeretném köszönetemet kifejezni továbbá minden adakozónak a bőkezű hozzájárulásért és az elvégzett munkáért.

Örülök, hogy részese lehettem ennek a kezdeményezésnek. Ez az emléktábla is azt mutatja, hogy az aparhantiak számára fontos az összefogás, a múlt megőrzése, és ápolása.

Tisztelt Emlékezők, akik ma itt együtt vagyunk a Trianon 100 éves évfordulójára készült emléktábla avatásán, pontosan tudjuk, hogy Trianon sebeit mi magyarok csak úgy gyógyíthatjuk meg valamelyest, ha minden év júniusának negyedik napján összegyűlünk a Trianoni emlékhelyeknél szerte a világban. A mai naptól ehhez a közösséghez ezen emlékhely kialakításával Aparhant is csatlakozik.

Beszédemet Babits Mihály szavaival zárom:

A múlt nem halt meg, hanem hat reánk; él testünkben, lelkünkben; egész valónk az egész múlt eredője; minden jelen pillanat magában foglalja az egész múltat, és valamit ad hozzá.

Köszönöm, hogy meghallgattak!